

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **J. L. B. T.**
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2021, č. j. OAM-124/ZA-ZA11-P06-R2-2019,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Žalobce namítá, že nesprávně posoudil, zda mu ve Venezuele hrozí pronásledování v souvislosti s jeho protistátním politickým názorem, který léta různě projevoval. Zároveň se domnívá, že kvůli humanitární krizi panující ve Venezuele splňuje i podmínky pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud proto musel posoudit, zda je některá z těchto námitek důvodná

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v únoru 2019 spolu s jeho manželkou a dcerou. Svou žádost opřel o několik problémů, které ve Venezuele měl předtím, než ji opustil. Souvisely zejména s jeho zaměstnáním a obecně špatnou bezpečnostní situací.
3. Žalobce od roku 1992 do roku 2016 pracoval jako univerzitní profesor umění. Netajil se přitom tím, že nepodporuje vládnoucí stranu. Své politické názory sdílel se svými kolegy i studenty. V roce 2016 musel z univerzity odejít. Předtím mu snížili mzdu. Řekli mu, že po hodnocení jeho výkonu rozhodli, že bude dostávat nižší odpovídající plat. Podle žalobce se jim nelíbilo, že studoval ve Velké Británii a nikdy nebyl komunistou. Samotné hodnocení však žalobce nikdy neviděl. Ze všech profesorů v roce 2013 snížili plat pouze jemu. Kvůli tomu také ztratil nárok na zdravotní pojištění pro dceru. Snížení platu žalobce neúspěšně řešil s hodnotící komisí. Někdy v roce 2013 se také dozvěděl, že ho na univerzitě pomlouvají, protože se neúčastní provládních demonstrací. Měl kvůli tomu problémy s několika kolegy, kteří se ho začali štítit. V roce 2016 žalobci neprodloužili smlouvu. V tom období měl jisté zdravotní potíže, kvůli kterým nechodil do práce.
4. Kromě problémů na univerzitě žalobce mluvil o tom, že své názory publikoval i na *Facebooku*. Pak dostával různé zprávy s nadávkami. Začalo to asi v roce 2012. Tehdy měl problémy, protože nepodporoval Cháveze. Jinak své politické názory neprojevoval. Později upřesnil, že výhrůžné zprávy dostával zejména v letech 2014 a 2015. Měl také pocit, že jeho komunikaci sledují. Projevovalo se to nestandardním zobrazováním odesílaných nebo přijímaných zpráv.
5. Asi dva roky měl žalobce problémy s neznámými lidmi ze S. A., kde žil. Tito lidé začali vyhledávat hádky se žalobcem. Nadávali mu, uráželi ho a zřejmě se snažili vyvolat potyčku. Jednalo se o dva podobné incidenty. Poslední z nich se odehrál v roce 2017. Vyhrožovali mu, že ho zmlátí nebo zabijí. Tyto problémy nikdy neřešil.
6. V roce 2018 již podobné problémy neměl, ale bál se vyjít z domu kvůli nepokojům a protestům, které se v té době odehrávaly na ulici. Bál se, že by jej mohli zabít nebo okrást. Jednou ho přepadli. Chytili ho zezadu za krk a on poté omdlel. Ukradli mu rádio. Stalo se to někdy v roce 2015 nebo 2016. Ohlásil to policii. Nezajímal se ale o výsledek vyšetřování.
7. K situaci v S. A. žalobce sdělil, že tam nefungují služby. Lidé mohou být až dva týdny bez vody. Dodávky elektřiny byly přerušované. V nemocnicích nejsou léky, mnoho lidí umírá. Děti trpí podvýživou. Problémem je hyperinflace. Peníze nestačí na nákup nezbytných surovin. Není dostatek hygienických potřeb. Ohledně situace své rodiny žalobce uvedl, že pokud měl peníze, tak si mohl koupit kuře a rýži. Jinak mu stačily pouze na kousek kuřete a hrst rýže. Vždy měli alespoň dvě jídla denně. Léky jim posílali známí ze zahraničí. Konkrétním důvodem odjezdu z Venezuely bylo to, že se žalobce snažil obstarat potraviny a jiné nezbytné věci pro svou rodinu, bylo to ale čím dál obtížnější. Situace ve Venezuele se podle něj neustále mění k horšímu. Myslí si, že by s rodinou umřeli hlady, pokud by se vrátili do Venezuely.
8. Při seznámení s podklady žalobce uvedl, že na webové stránce, která obsahuje seznam opozice, našel své i manželčino jméno. Následně žalovanému poskytl odkaz na stránku X, která obsahuje identifikační číslo žalobce a jeho manželky a jejich vlastnoruční podpisy.
9. Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2021, č. j. OAM-124/ZA-ZA11-P06-R2-2019, žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil („rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný neshledal obavy žalobce z pronásledování důvodnými. Žalobce ve vlasti nevyvíjel žádnou činnost směřující

k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), za kterou by čelil pronásledování. Přestože své opoziční politické názory žalobce vyjadřoval více než 20 let, nikdy v této souvislosti neměl žádné konkrétní problémy. Nezadržela jej policie, nečelil trestnímu stíhání, ani jej nepředvolali k výsledku. Jeho problémy na univerzitě taktéž nelze označit za diskriminaci či pronásledování. Pokud jde o další žalobcovy problémy (obtěžování na ulici, anonymní zprávy), z ničeho neplyne, že souvisí právě s opozičním politickým názorem žalobce. Proti nezákonnému jednání neznámých osob se žalobce měl bránit pomocí dostupných prostředků vnitřní ochrany.

10. K odkazu žalobce na internetovou stránku údajně obsahující seznam členů opozice žalovaný uvedl, že nepopírá existenci tzv. Tascónova seznamu, tj. seznamu lidí, kteří v letech 2003 až 2004 podepsali petici za odvolání tehdejšího venezuelského prezidenta Huga Cháveze. Nejedná se však o seznam členů opozice, jak se snaží tvrdit žalobce. Ten navíc v průběhu řízení vůbec netvrdil, že by tento seznam podepsal. Žalovaný také vyjádřil pochybnosti o věrohodnosti dané webové stránky, která vznikla v roce 2019.
11. Neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný zdůvodnil tím, že žalobce netvrdil, že by ve vlasti měl problémy pro některý z azylově relevantních důvodů. Ohledně problémů, které podle žalobce souvisely s jeho nesouhlasem s vládnoucím režimem, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný uznal, že ve Venezuele existují vážné ekonomické problémy a je tam nedostatek léků a potravin. Nejedná se však o důvod pro udělení azylu. Tím není ani zvýšená úroveň kriminality. Z informací o zemi původu navíc plyne, že bezpečnostní složky plní své běžné úkoly a chrání veřejný pořádek.
12. Žalovaný také poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky týkající se ekonomické a bezpečnostní situace v místě jejich bydliště. Manželka žalobce sice taky uváděla, že situace ve Venezuele je nebezpečná. Ale na rozdíl od žalobce netvrdila, že by jejich rodina čelila ekonomickým problémům. Uvedla také, že v místě jejich bydliště funguje veškerá infrastruktura, zejména voda, elektřina a plyn. Podobně vypovídala i dcera žalobce. Z těchto důvodů považuje žalovaný výpověď žalobce za nevěrohodnou.
13. K neudělení humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že v případě žalobce nenašel žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobce je dospělý, svéprávný a práceschopný. Z informací o zemi původu sice plyne, že ve Venezuele vládne hospodářská krize, se kterou souvisí problémy v oblasti zásobování léky a potravinami. Tato situace se však týká většiny její obyvatel. A z výpovědi žalobce neplyne, že by jeho samotného tato krize výrazněji zasáhla. Žalobce sice trpí problémy se štítnou žlázou, ty ho však neomezují v běžném životě. Potřebné léky si dokázal zajistit.
14. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný podložil podobnými důvody jako neudělení azylu. S odkazem na informace o zemi původu dodal, že si uvědomuje současnou politickou krizi ve Venezuele. Zopakoval, že žalobce v minulosti žádné konkrétní problémy neměl ani nečelil jakékoli represi ze strany státu.
15. Žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Jeho první rozhodnutí ze září 2020 totiž krajský soud zrušil svým rozsudkem ze dne 7. 10. 2021, č. j. 41 Az 54/2020-50. Důvodem zrušujícího rozsudku krajského soudu bylo procesní pochybení žalovaného spočívající v tom, že do správního spisu nezařadil informace o zemi původu, na kterých založil své rozhodnutí. V návaznosti na tento rozsudek žalovaný doplnil do správního spisu Zprávu vysokého komisaře OSN pro lidská práva týkající se

dodržování lidských práv ve Venezuele ze dne 5. 7. 2019, Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci ve Venezuele ze dne 8. 8. 2019 a Zprávu Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky o Venezuele ze září 2019.

III. Obsah žaloby

16. Žalobce ve své žalobě nejprve rekapituluje důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Nesouhlasí zejména se způsobem, jakým žalovaný posuzoval jeho politické aktivity. Žalobce vyjadřoval své protirežimní názory. Kvůli tomu pak čelil ústrkům v zaměstnání či přepadení na ulici. Závěr žalovaného, že žalobce nečelil pronásledování, proto není správný. Uplatňováním politických práv je i odmítání vykonávat určité aktivity (v případě žalobce neúčast na provládních demonstracích). Není třeba, aby žalobce byl např. členem politické strany. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 5 Azs 20/2014-44, podle kterého pro pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod či zastávání určitých politických názorů není vždy třeba aktivní vystupování na veřejnosti či členství v politické straně. Rozhodující je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu v dané zemi původu s ohledem na její charakteristiky.
17. Žalobce zároveň namítá, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl. Důvodem hodným zvláštního zřetele může být i situace, že žadatel přichází z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými nebo přírodními faktory. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však není dostatečně jasné, proč žalobci humanitární azyl neudělil. Žalovaný sice uznal, že ve Venezuele je hospodářská krize, ale nedopadá podle něj na žalobce. S tím žalobce nesouhlasí. Právě tato krize je jedním z důvodů, pro které žádá o ochranu. To, že žalobce s obtížemi dokázal zajistit jídlo pro svou rodinu, neznamena, že se jej krize nedotýká. Z dostupných zpráv plyne, že situace ve Venezuele se neustále zhoršuje.
18. Žalobce odkazuje na aktuální zprávy, podle kterých například na konci roku 2019 ceny vzrostly o 4700 % a inflace zrychlila na 52, 2 %. Podle článku z května 2020 je místní hospodářství na pokraji kolapsu, v zemi je nedostatek léků i potravin. Lidskoprávní organizace považují situaci ve Venezuele za humanitární krizi. Organizace Human Rights Watch popisuje v nedávných zprávách zhoršení situace v důsledku pandemie nemoci Covid-19. Nevyhovující podmínky zdravotnického systému mají dopad i na zhoršený epidemiologický stav v zemi. Organizace Human Rights Watch také poukazuje dopad represivních opatření vlády na zdravotnický systém a problematiku pronásledování lidí včetně zdravotnického personálu, kteří kritizovali a zpochybňovali vládu a její postupy v souvislosti s pandemií (<https://bit.ly/3RHlyPS> a <https://bit.ly/3T9S7Hq>). Žalovaný podle žalobce nevyužil pro posouzení skutečné situace dostatečné aktuální informace o zemi původu. Záměrně např. ignoroval pokyn UNHCR z roku 2018.
19. Žalobce také odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 41 Az 62/2020-121, který v obdobném případě venezuelské žadatelky zrušil rozhodnutí žalovaného právě pro nedostatečné posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že žalobce nebyl členem žádné politické strany. Ani se jinak politicky neangažoval. Neměl také žádné problémy s venezuelskými státními orgány. Souvislost dalších problémů žalobce s jeho politickým názorem se neprokázala.

21. Obecnou situaci ve Venezuele žalovaný přirovnal k situaci v jiných zemích Afriky, Latinské Ameriky a jižní Asie. Tato situace se tedy netýká pouze žalobce. Pokud by žalobce neuváděl další důvody, jeho žádost by bylo možné zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o azylu (žádost podaná pouze proto, aby žadatel unikl situaci všeobecné nouze). Samotná situace ve Venezuele proto nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ani humanitárního azylu. Na něj není právní nárok a uděluje se pouze v případech hodných zvláštního zřetele. A to případ žalobce není.
22. K odkazu žalobce na stanovisko UNHCR žalovaný uvedl, že se jedná pouze o nezávazné doporučení. Přestože úroveň dodržování lidských práv ve Venezuele není dostatečná, každou žádost o mezinárodní ochranu žalovaný hodnotí přísně individuálně. V případě žalobce žalovaný nezjistil, že by mu hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy.

V. Posouzení věci krajským soudem

23. Žaloba je přípustná. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Žalovaný s tím souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s tímto postupem.
24. Žaloba *není* důvodná.

Žalovaný správně neudělil žalobci některou z forem azylu podle § 12 zákona o azylu

25. Žalobce opírá svou žádost o mezinárodní ochranu především o obavu z pronásledování v souvislosti s jeho protivládním politickým názorem, kterým se léta netajil a prezentoval jej zejména na sociálních sítích a v zaměstnání. V žalobě pak namítá, že žalovaný bagatelizoval jeho projevy politických názorů a dospěl k nesprávnému závěru o neexistenci hrozby pronásledování. Z důvodů, které krajský soud rozvede níže, však bohužel žalobci nemohl dát za pravdu.
26. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování (mimo jiné) pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
27. Pojem uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné vykládat v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod („Listina“). Politickými právy a svobodami se proto rozumí politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67).
28. Žalobce v obecné rovině správně namítá, že podle judikatury nelze za kritérium pro rozlišení, zda určité jednání představuje uplatňování politických práv, brát intenzitu či rozsah výkonu těchto práv, ani společenský dopad takového jednání. Takový selektivní přístup by popíral podstatu ochrany před pronásledováním z daného důvodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014-44). Podstatné naopak je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu v dané zemi původu s ohledem na její charakteristiky. Pojem „uplatňování“ přitom v sobě nezbytně zahrnuje vlastní aktivitu žadatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, bod 14).
29. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu se liší. Pronásledování pro zastávání určitých politických práv a názorů může čelit i jednotlivec, kterému původci pronásledování (čl. 10 odst. 2 směrnice č. 2011/95/EU, „kvalifikační směrnice“) připisují

určitý politický názor, což v případě § 12 písm. a) neplatí. Pojem zastávání politických názorů přitom zahrnuje zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování a jejich politik nebo postupů. Bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal [čl. 10 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice]. Zastáváním politických názorů přitom může být i to, že jednotlivec nepodlehne nátlaku a nevstoupí do politické strany, případně nejde k volbám, neúčastní se demonstrace apod.

30. Pokud žalobce dával veřejně najevo své politické názory (ať v zaměstnání nebo na sociálních sítích), což žalovaný nepochybně, realizoval přinejmenším své právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny. Zároveň je nepochybné, že žalobce zastával určité politické názory.
31. Aby však žalobce mohl získat azyl, muselo by se prokázat, že je v této souvislosti ve vlasti pronásledován [(§ 12 písm. a) zákona o azylu], případně že mu pronásledování s přiměřenou pravděpodobností hrozí v budoucnu [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. A to se v jeho případě prokázat nepodařilo.
32. Pronásledováním se podle § 2 odst. 8 zákona o azylu a čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice rozumí především *závažné porušení základních lidských práv*, případně souběh různých opatření, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným závažnému porušení lidských práv. *Žalobce však žádnému závažnému porušení lidských práv ani srovnatelnému jednání ve vlasti nečelil.* Série problémů, které popisoval (výpověď v zaměstnání, výhružné zprávy, výhružky od neznámých osob na ulici, přepadení), ani ve svém souhrnu nedosáhly takové intenzity či systematickosti, aby je bylo možné označit za pronásledování. Navíc původcem těchto problémů byl vždy jiný subjekt a nelze mezi nimi vidět žádnou spojitost.
33. Žalovaný má také pravdu v tom, že z ničeho neplyne, že by jednotlivé incidenty souvisely právě s politickým názorem, který žalobce projevoval. Tuto spojitost lze vidět pouze v případě výhružných zpráv, které měl žalobce dostávat v návaznosti na protistátní příspěvky, které publikoval na sociálních sítích. Jak ale sám uvedl, tyto zprávy dostával naposled v roce 2015 a výhružky se nikdy nenaplnily. Z ničeho bez dalšího neplyne, že by s politickým názorem žalobce mělo souviset jeho přepadení na ulici, při kterém mu odcizili rádio. To nasvědčuje spíše tomu, že šlo o majetkovou trestnou činnost a žalobce byl pouze náhodnou obětí zločinu.
34. Nelze proto tvrdit, že by žalobce byl v minulosti pronásledován právě v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný proto správně rozhodl, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu.
35. Z tvrzení žalobce také nelze dovodit existenci přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování z důvodu zastávání protirežimního politického názoru. Jak zdůraznil žalovaný, přestože žalobce své opoziční politické názory neskrytě dával najevo několik let, státní orgány o něj neprojevíly žádný zájem. Bezprostředně před odjezdem z vlasti žádné konkrétní problémy neměl. A nic nenasvědčuje tomu, že by se to do budoucna mělo změnit. Na univerzitě už od roku 2016 neučil. Proto se snížilo riziko, že by se skrze působení na univerzitě mohl dostat do hledáčku státních orgánů, které podle informací o zemi původu právě v tomto období zvýšily represi politické opozice a jejich příznivců. Ani politické aktivity žalobce nebyly nijak významné. Neúčastnil se žádné z tisíců

protivládních demonstrací, které se ve Venezuele konaly v rozmezí let 2017 a 2019. Nesplňuje proto ani podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný nepochybil, pokud žalobci neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu

36. Druhý okruh žalobních námitek se týká neudělení humanitárního azylu žalobci. Žalovaný se však ani v tomto ohledu nedopustil vady s dopadem na zákonnost jeho rozhodnutí.
37. Humanitární azyl lze podle § 14 zákona o azylu udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Zákonodárce tak při úpravě podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil kombinaci neurčitěho právního pojmu *případ hodný zvláštního zřetele* a následného správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu již ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Vzhledem k této konstrukci musí žalovaný nejdříve interpretovat neurčitý právní pojem *případu hodného zvláštního zřetele* a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Pokud dojde k závěru o naplnění tohoto pojmu, provede správní uvážení, jak mu ukládá zákon, při němž vybere jednu ze dvou alternativ rozhodnutí – udělení či neudělení humanitárního azylu. Naopak, jestliže se o případ hodný zvláštního zřetele v konkrétní věci nejedná, není tu vůbec prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu. Azyl z humanitárního důvodu v takovém případě udělit nelze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, bod 28).
38. U žalobce žalovaný dospěl k závěru, že se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele. A krajský soud s tímto závěrem souhlasí. Krajský soud si uvědomuje, že životní podmínky ve Venezuele jsou kvůli tamní obrovské hospodářské krizi spojené s nedostatkem potravin a léků spolu s vysokou mírou inflace a kriminality nepředstavitelně náročné pro většinu obyvatelů. Zároveň krajský soud souhlasí se žalobcem, že tamní situaci lze označit za humanitární krizi, která by v některých případech mohla založit důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu. Žalovaný však musí každou žádost o mezinárodní ochranu posuzovat individuálně. To platí i při rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu.
39. Při posouzení, zda se o případ hodný zvláštního zřetele jedná, tak žalovaný vychází zejména z tvrzení samotného žadatele. Žalobce měl i po propuštění z univerzity příjem. Sice uváděl, že někdy bylo těžké zajistit obživu pro rodinu. Ale jak poukázal žalovaný, rodina žalobce nedostatkem potravin či jiných předmětů základní životní potřeby netrpěla. Také nikdo z nich netrpí vážnou nemocí, pro kterou by ve Venezuele nebyla dostupná zdravotní péče. Žalobce pouze užívá léky na problémy se štítnou žlázou, které si i v obtížných podmínkách panujících ve Venezuele dokázal zajistit. Žalovanému proto nelze oprávněně vyčítat, že žalobci neudělil humanitární azyl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí není v otázce neudělení humanitárního azylu nepřezkoumatelné.
40. K odkazu žalobce na rozsudek č. j. 41 Az 62/2020-121, krajský soud dodává, že v tomto konkrétním případě sice přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečného odůvodnění výroku o neudělení humanitárního azylu žadatelce. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí však bylo zejména to, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor, kterým jej krajský soud ohledně neudělení humanitárního azylu zavázal ve svém předchozím zrušujícím rozsudku. Daná žadatelka se navíc udělení právě humanitárního azylu domáhala již v rámci správního řízení. S ohledem na tyto specifické okolnosti není odkaz na tento rozsudek v případě žalobce přiléhavý. Ve většině případů navíc krajské soudy akceptují neudělení humanitárního azylu státním příslušníkům Venezuely. I přes existující humanitární krizi (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze

ze dne 25. 11. 2021, č. j. 13 Az 45/2020-45, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2021, č. j. 62 Az 23/2020-92; nebo rozsudky zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 22 Az 15/2021-40 či ze dne 13. 4. 2022, č. j. 34 Az 17/2020-58).

41. Obecně neútešná humanitární situace ve Venezuele vyvolaná tamní hospodářskou a politickou krizí sice je lidsky pochopitelným důvodem pro opuštění země. Sama o sobě však není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Tyto důvody zákon o azylu vymezuje jasně. A žalobce žádný z nich nenaplnil. Obecné nebezpečí, kterému čelí obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, samo o sobě nepředstavuje konkrétní ohrožení žadatele, které by představovalo vážnou újmu (srov. bod 35 preambule směrnice 2011/95/EU). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek ze dne 17. 7. 2008 ve věci *NA. proti Spojenému království*, č. 25904/07, § 115). Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. Ve Venezuele ale ozbrojený konflikt neprobíhá.
42. Na uvedeném nic nemění ani odkaz žalobce na stanovisko UNHCR k návratům do Venezuely. I pokud UNHCR státům doporučuje nenavracet občany Venezuely do vlasti, neznamená to, že by se všichni kvalifikovali pro udělení mezinárodní ochrany. Respektovat toto stanovisko lze i tím, že státní orgány žalobci umožní setrvat v ČR na základě jiného pobytového oprávnění. V tomto případě by do úvahy přicházelo udělení alespoň vízum za účelem strpění předvídané v § 33 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro jeho udělení, však krajskému soudu nenáleží.
43. Krajský soud může žalovanému jen částečně vytknout, že v rozhodnutí, které vydal na konci roku 2021, vycházel ze zpráv o zemi původu z července až září roku 2019. Krajský soud rozumí tomu, že žalovaný se tím snažil respektovat závazný právní názor krajského soudu z jeho předchozího zrušujícího rozsudku. Žalovaný má však především povinnost obstarat přesné a aktuální informace o zemi původu (§ 23c zákona o azylu). A vzhledem k tomu, že od vydání prvního rozhodnutí o žádosti žalobce do vydání druhého rozhodnutí uplynula doba více než jednoho roku, krajský soud by očekával, že žalovaný si shromáždí novější zprávy.
44. V tomto případě se ale podle krajského soudu nejedná o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že zastaralost zpráv o zemi původu nelze obecně posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování či vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je pouze taková zpráva, která „obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden, a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 109/2019-74, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. 5 Azs 369/2019-35).
45. Zprávy, které žalovaný použil jako podklad rozhodnutí, tak sice byly ke dni vydání tohoto rozhodnutí více než dva roky staré. Nelze však tvrdit, že by byly neaktuální. Obecná hospodářská i bezpečnostní situace ve Venezuele byla dramatická již v roce 2018, resp. 2019. Již tehdy měla země problém s nedostatkem léků či potravin a bojovala s obrovskou

inflací. Žalobce ve své žalobě poukazuje zejména na zhoršení situace v důsledku pandemie nemoci Covid-19. Poukazuje ovšem jen na její negativní projevy v oblasti zdravotnictví. Žalobce přitom žádné závažné zdravotní problémy, které by vyžadovaly pravidelnou lékařskou péči, neměl. Represe vlády vůči jejím kritikům, které zmiňuje ve své žalobě, se ho pak nemohly dotknout. Případné zhoršení dostupnosti zdravotní péče ve Venezuele proto pro posouzení jeho žádosti nemá relevanci. A z tvrzení žalobce neplyne, že by mělo tak přelomové dopady oproti předpandemické době, že by již z případu žalobce činilo případ zvláštního zřetele hodný. Zprávy, o které se žalovaný opřel, proto byly pro posouzení žádosti žalobce ve světle jeho námitek dostačující.

46. Pro úplnost krajský soud dodává, že ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany žalobce žádné konkrétní žalobní námitky nevznáší. A krajský soud v tomto směru neobjevil žádnou vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
48. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno dne 14. září 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce